Relat 3 - 28/08/2016

Música d'entrada de pel·lícula amb Delorean

Les aplicacions múltiples dels mòbils permeten mesurar xifres personals del frenetisme d'aquests dies de Festa Major: quilòmetres recorreguts, nombre de Whatsapps enviats... Ho pregunto al cap de colla dels Blancs, en Ramon Forns, i ja tenim una primera xifra: només de dilluns a divendres ha fet al voltant de 150 trucades. Aquest ritme vertiginós no sembla afectar el semblant impassible, d'home tranquil, del líder dels Blancs, amb qui avui passo el dia.

La Festa Major, el futbol o l'handbol –per fer referència al protagonista del pregó que va fer Blancs– és un estat d'ànim, sí, i també unes dinàmiques. I les dinàmiques de Blancs de seguida s'ensumen i fan pensar que han girat com un mitjó la colla acomplexada que pintaven molts anys enrere. L'estat d'aquestes dinàmiques, avui, assenyala una colla rejovenida i renovada, que ha bressolat els grups de petits, mitjans i adolescents perquè, com un club rodat, puguin anar pujant i cobrint etapes, com qui és aleví, infantil, cadet i després juvenil. Potser això pot anar bé per assajar una resposta a una pregunta que em faig aquests dies: com convertir en elements actius els no alineats –o els alienats– o els que se'ls en fot la juguesca de colles. Ho pregunto a tothom i la resposta és complicadíssima. L'altre dia vaig topar-me amb un grup de nanos (adolescents incipients i alguns més avançats, quasi cap mocador visible). Asseguts, es miraven fent-se el mascle, fumaven i alguns temptejaven una mena de baralla de galls d'estar per casa. Com incloure'ls? Es pot incloure a tothom? Una Festa Major com la de Blancs i Blaus pot ser un poderós mitjà per fer xarxa i cohesió social (i amb això no dic que les colles ho hagin de fer tot) però per sí sola la festa té la capacitat que té.

Si Blaus s'assenta en la força de la tradició i en l'amplitud de la seva colla, amb una ironia marca de la casa, Blancs ha pres l'estendard de l'originalitat i la innovació, amb un punt d'enginy visible en molts actes i propostes. Un dels que diuen que ha fet forat va ser la Gala Galí, on van explotar al màxim el leitmotiv de la seva Festa Major, el món del cinema. El vídeo de "Blancs to the Future" que van passar-hi és una paròdia molt treballada, amb uns Blancs enfilats a un particular Delorean.

Sociologia de barra del parc

Segueixo creient poc en les identitats marcades o línies predeterminades. M'inclino més a pensar que les coses rutllen a partir d'estats d'ànim i dinàmiques pròpies que els nuclis de gent són capaços de crear. Si no, com s'entén que una colla blanca que es fa dir els Orujos Blancs faci una particular *cata* d'aquest potent aiguardent? Si tirem de tòpic antic, aquest acte només pertocaria als Blaus. Però tòpics i etiquetes estan condemnats sempre al fracàs. O millor dit, l'actitud de repapar-s'hi està condemnada al fracàs

Arrenquem el dia al Correllets, una cursa d'obstacles –alguns, malparits de veritat– que va fins a Palou i torna (vuit quilòmetres per als grans, tres per als petits) i on els participants queden enfarinats i enfangats de valent. Les files de l'arribada són un cromo. Deu haver-hi en aquest gust per la disfressa o la *performance* algun intent de retornar al moment infantil de després d'haver fet una malifeta. La cursa, amb més de 700 participants, té un centenar d'organitzadors i n'hi ha que s'han llevat –o seguien drets– a les sis del matí per muntar-ho.

Avui el panorama general està dominat per les ulleres de sol i al Parc Torras Villà, on es fa el llançament de rajoles i la botifarrada de la Vella dels Blancs, la junta de la colla repassa les

últimes hores i les properes, sota una ombra. És curiós veure l'estat de la tropa després de tants dies de festa –desbocament però també esforç perquè tot rutlli, hores, logística, recompte de material...

Un incís per als desconfiats: per què vaig amb una bossa blava en el meu dia blanc? Perquè les bosses blanques s'havien esgotat a la botiga de la Festa Major, aquell quadre de cues incessants per esperar que et toqui el número que has agafat.

Exercici i adrenalina

Els Blaus s'emporten les dues passades de rajoles a l'avinguda de la Rajola, com li diu l'incommensurable Pep Callau –La Veu de la festa–. I si rebategessin l'avinguda? –penso, mentre em nuo bé els mocadors a les mans per participar a la passada de grans. Les passades, que tenen, com a imatge estètica, alguna cosa *semifreak*, es fan massa llargues i feixugues, amb aquells àrbitres amb vestimenta antiga tocant el voraviu (semblen àrbitres de la lliga ACB dels anys 80, una mica de renovació també aniria bé). Però a mi no m'agrada perdre ni al parxís, així que em prenc amb absoluta responsabilitat la passada –cames flexionades i una tensió muscular que avui pagaré, que Blancs acaben perdent. Al final, els àrbitres amb rebuf *d'antes* han de dirimir la cosa estona perquè als Blancs se'ls han trencat força rajoles en sortir, les han esgotat massa aviat i el reglament no contempla aquesta contingència. Això produeix una mena de discussió típica de sobretaula i penso que el reglament, en el futur, haurà de ser més clar amb aquesta situació.

Aquest primer exercici físic és l'avantsala d'una experiència inoblidable, que significa una pujada d'adrenalina espectacular i, segurament, un dels motius pels quals se'm fa tard aquesta nit, ja imparable: els Blancs em conviden a pujar a una de les cinc grues del Correaigua, que fa 30 anys. M'hi havia mullat fa molts anys i mai havia imaginat les sensacions al capdamunt d'una grua. Com dir-ho sense adjectius suats? Brutal, formidable, bestial. La gent respon, entregada a l'enorme música en directe de Martí Ventura i a un seguit de cançons enllaunades, amb un final d'allò més poètic amb Queen i les mànegues ben amunt. Boto, xalo i sé que avui em faran mal els braços perquè dominar aquell tros de mànega és força i tècnica, però la comunió d'aigua, públic i música és màgica.

A partir d'aquí, tot fa baixada (vull dir, baixada plaent): els Blancs ideen una nit amb músiques de pel·lícula dels anys 80 i playbacks divertits d'un munt de gent de la colla. L'entrada ja és un encant, amb la melodia del *Bienvenido Mister Marshall* per fer caliu, i la megabola de discoteca al mig de la plaça. La desfilada de personatges i melodies nostàlgiques és imparable. Imparable és la nit i la barreja de Blancs i Blaus al "fresquito" –la tradicional "Festa dels mil litres" dels Blaus a la Maluquer i Salvador– la música enllaunada dels McHagum Blaus a la plaça de les Olles i els discjòqueis de la Porxada. "Follow the leader, leader, leader...". En aquestes places es respira més tranquil·lament que en d'altres festes majors, habitualment molt atapeïdes. Millor. Tothom allarga, tothom es relaxa, tothom ho ha donat tot en benefici de la festa. Les cartes ja són obertes.